

A Mester további tanításai

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:1-11; 28:10-17; Máté 15:21-28; Márk 10:46-52; János 1:1-14; Róma 5:11-19

„Jézus ekkor így szólt: Eredj el, a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szeme világa, és követte őt az úton” (Mk 10:52, ÚRK).

Ugyan kivel nem fordult még elő, hogy szégyellte magát? Ki az, aki nem tett olyasmit, amire fájdalmas visszagondolni, és szörnyülködne, ha mások tudomást szereznének arról a dologról? Valószínűleg mindannyian tudjuk, hogy mit jelent ez.

Majd képzeljük el, milyen lehetett Ádámnak és Évának, miután ettek a tiltott fáról! Vagy Jákóbnak, aki csellel vette rá az apját, hogy a bátyja helyett neki adja az áldást, majd pedig menekülnie kellett a testvére haragja elől. Hogyan tudott éjjel aludni? És gondoljunk az asszonyra, akit „tetten” értek (Jn 8:4)! Dávid is tudta, hogy mit jelent ez, hiszen a 32. zsoltárban szívet tépő módon fejezi ki és vallja meg az érzéseit.

Természetesen ezért is egyetemes az evangélium, Krisztus az egész emberiségért meghalt. Különbözőek vagyunk, egy dolog azonban összeköt bennünket: az általános bűnösségünk.

Ennélfogva a keresztyén oktatásnak rá kell mutatnia igencsak gyászos helyzetünk egyedüli megoldására. Ezen a héten tehát az egyetlen megoldásra, a mesteri Tanítóra tekintünk.

AHELYETT, HOGY ELBÚJNÁNK

Olvassuk el 1Móz 3:1-11 verseit! Vajon miért kérdezte Isten Ádám-tól, hogy „Hol vagy?”

A bűnesetről szólva a kérdéses gyümölcsöt általában almának szokták mondani, pedig az Igében nem ez áll, hanem az, hogy „*a fának gyümölcse*” (1Móz 3:3). A gyümölcs fajtája nem számít. Azért volt tilos enni arról a fáról, mert az a bizonyos fa valamit *jelképezett* – a kísértést, hogy az ember félreállítsa Istent és kijelentse: „Én határozok a saját életemről. A magam is tene lehetek. Felülbírákhatom Isten szavát.”

Ádám és Éva élete félresiklott, amikor a kígyó rávette őket, hogy egyenek a fa gyümölcséből. Majd megéreztek, hogy Isten ott van a közelben, ezért megpróbáltak elrejtőzni előle „*a kert fái között*” (1Móz 3:8).

Furcsa, hogy Isten megkérdezte Ádámtól: „*Hol vagy?*” Pedig biztosan tudta, hogy hol volt. Talán azért tette fel a kérdést, hogy segítsen Ádámnak és Évának rádöbbenni, mit is tesznek – rejtőzködnék –, méghozzá amiatt, amit elkövettek. Vagyis segített nekik, hogy felismerjék lépéseik szomorú következményeit.

Róm 5:11-19 szakaszában Pál többször is közvetlen összefüggésre mutat rá Ádám édeni tette és Jézus kereszthalála között. Jézus azért jött, hogy visszafordítsa azt a helyzetet, amit Ádám okozott. Mit tudhatunk meg erről ebben a részben?

Úgy is mondhatnánk, hogy a megváltási terv Isten válasza Ádám és Éva reakciójára. Szégyenkezve, bűnük tudatában próbáltak elbújni Isten elől, aki a megmentésükért jött. A magunk körülményei között mi is ugyanazt tettük, és Jézus eljött, hogy minket is megmentsen. Ezért mintha tőlünk is kérdeznék: „*Hol vagy?*” Hol vagy a bűnödben, vétkebben, Jézussal és a megmentéséért vállalt tettei viszonylatában?

Miért kell a keresztny oktatásnak egyebek mellett azt is hangsúlyoznia, hogy az ember természetes állapotában rejtőzködni próbál Isten elől? Rá kell mutatnunk, hogy csak Jézus a megoldás!

MENEKÜLÉS KÖZBEN

Olvassuk el 1Móz 28:10-17 szakaszát! Miről szól ez a történet? Mit tanulhatunk belőle Isten kegyelméről mindannyian, akik bizonyos értelemben menekülünk a bűneink miatt?

Jákób az édesanyja segédletével kegyetlen csalásba keveredett a család más tagjainak a kárára, amiért azután megfizetett. A bátyja szörnyű fenyegetésekkel illette, földönfutóvá lett, elmenekült a nagybátyjához, Háránba. Minden bizonytalannak és ijesztőnek tűnt. Egy nap szürkület után, amikor besötétedett, Jákób a semmi közepén találta magát, a feje felett az égbolt volt a tető. Keresett egy követ párnául, majd nyugovóra tért. Hamarosan azonban megzavarta valami öntudatlan alvását. Jött a híres álom a hatalmas létráról, ami a földön állt és az égig ért, angyalok jártak rajta le-föl.

Jákób hallott egy hangot: „*Én vagyok az Úr, Ábrahámnak a te atyádnak Istene*” (1Móz 28:13). Majd olyan ígéretet következtek, amelyeket a családi hagyományokból jól ismert. Utódaid igen sokan lesznek, áldást jelentenek majd a föld minden családjá számára. „*Íme, én veled vagyok – folytatta a hang –, hogy megőrizzelek téged, akárhova mész... Mert nem hagylak el, míg be nem teljesítem, amint mondtam neked*” (1Móz 28:15, ÚRK).

Jóval később Ellen White ezt írta Pálról: „látta Jákób látomásának létráját, ami Krisztust jelképezte, aki összekötötte a földet a mennyei, a halandó embert a végtelen Istennel. Hite megerősödött, amint visszaemlékezett arra, hogy a pátriárkák és próféták arra építettek, aki az ő támasza és vigasza, akiért az életét adja” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 336. o.).

Jákób felébredt és ezt gondolta magában: „*Bizonyára az Úr van e helyen, és én nem tudtam*” (1Móz 28:16). Lélegzetelállító, ami itt történt. Jákób soha nem felejtette el azt a helyet, el is nevezte, ott életre szólóan hűséget fogadott Istennek.

Mit tanulhatunk ebből a történetből arról, hogy Isten a bűneink dacára igyekszik elérni bennünket Krisztusban? Miért különösen fontos mindig a keresztyén oktatás előterében tartani ezt az elvet?

JÉZUS, A MESTER

Az Újszövetség egyetlen másik fejezetének a kezdete sem ismertebb, mint ez: „*Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige*” (Jn 1:1, ÚRK). Azután hamarosan elérünk a feledhetetlen kijelentéshez: „*Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal*” (Jn 1:14, ÚRK).

Ki volt Jézus és mit végzett el a földön? Mit tudhatunk meg erről Jn 1:1-14 szakaszából? Ezek szerint miért kimagasló példakép a tanárok számára?

Ugyanaz az Isten, aki a kertben Ádámmal és Évával beszélt, majd megszólította Jákóbot a semmi közepén, *emberként jelent meg*. Az Újszövetség elmondja, hogy Jézus *személyében jelent meg*.

A továbbiakban a fejezet leírja: Keresztelő János prédikálásának olyan nagy hatása lett, hogy még a jeruzsálemi vallási vezetők is megsejtették a különlegességét. Ő viszont egy nálánál hatalmasabb személy útját készítette elő. Már közeledett, aki felfoghatatlanul rendkívüli volt, és Keresztelő János még arra sem tartotta magát méltónak, hogy „*a saruja szíját*” megoldja (Jn 1:27, ÚRK).

Másnap meglátta Jézust, és kijelentette, hogy Ő az Isten Fia. Akkor és a következő napon is úgy nevezte, hogy „*az Isten Báránya*” (Jn 1:29, 36, ÚRK).

Keresztelő János két tanítványa is eldöntötte, hogy Jézus követője lesz. Amikor pedig Jézus megkérdezte tőlük, mit keresnek, úgy szólították, hogy „*Rabbi (ami megmagyarázva azt teszi: Mester)*” (Jn 1:39).

Jézus tehát Rabbi, Mester, akihez fogható emberi tanító soha nem volt, mivel Ő Isten. Másként szólva, Isten emberi formában jött le az emberekhez, és emberként, rabbiként, tanítóként lépett fel. Nem is csoda, hogy Ellen White ezt írta róla: „Ő volt a legnagyobb Tanító, akit a világ valaha látott” (*Signs of the Times*, 1886. június 10.). Végére is Ő Isten.

Miért Jézustól tanulhatjuk meg a lelki dolgok tanításának legjobb módját? Mit mondhatunk az Ő példájából kiindulva: a tanítás szempontjából miért nem csupán a szavaink számítanak, hanem a tetteink is?

AZ ASSZONY VÁLASZA

Jézus a tanítás mestere. Isten jelleme ragyog át a szavain, mint ahogyan az életén is. Éppen ezért még inkább figyelemre méltó az egyik evangéliumi történet, amiből kitűnik, hogy odafigyelt arra is, amikor valaki megfelelt neki.

Olvassuk el Jézus és a Tírusz és Szidón vidékén élt pogány, kánaáni asszony találkozásának a történetét Mt 15:21-28 és Mk 7:24-30 verseiben! Figyeljük meg, milyen türelmetlenek az asszonnal a Jézus köreiben mozgó férfiak, és mintha még Jézus is el akarná küldeni! Mit gondolunk a nő elszántságáról? Hogyan tanított Jézus? Mit mondhatunk erről a történet fényében?

Jézus Tírusz és Szidón közelében járt, olyan területen, ahol sok volt az idegen és parázslott az etnikai feszültség. A város görög anyanyelvű lakói lenézték a vidéki zsidó földműveseket, de igaz volt ez fordítva is. Heródes, Galileának, Jézus szülőhazájának bábkormányzója megölette Keresztelő Jánost. János nézeteit nagyjából osztotta Jézus is, és a kivégzés baljós árnyakat vetített előre. Jézus szembesült küldetése veszélyes voltával. Jézus érzekelte a feszültséget. Betért egy házba, és ahogyan Márk megjegyzi a beszámolójában, remélte, hogy nem figyelnek fel a jelenlétére (Mk 7:24), de ez az asszony tudomást szerzett róla. Az akkori kor kultúrája szerint egy nőnek nem volt joga előtérbe helyezni magát. Ráadásul ez az asszony olyan kultúrához és etnikai csoporthoz tartozott, akikre a zsidók nem sok időt vesztegettek, tehát még inkább hátrányos volt a helyzete.

Csakhogy a lánya betegsége miatt a nő segítségre vágyott, ezért kitartóan kérte Jézust.

Ő azonban elküldte: *„Nem jó a fiak kenyerét elvenni, és az ebeknek vetni”* (Mt 15:26). Ez a megjegyzés megbánthatta volna az asszonyt.

Ekkor emlékezetes dolog történt. Az asszony válaszolt Jézusnak, mint aki ismeri a kutyákat – nem úgy, mint a zsidók, akik nem tartottak kutyákat háziállatként: *„Úgy van, Uram, de hiszen az ebek is esznek az uruk asztaláról lehulló morzsákból”* (Mt 15:27, ÚRK).

A nő felelete nem maradt hatástalan, Jézus meggyógyította a gyermekét.

„Legyen néked a te akaratod szerint” (Mt 15:28). Hogyan értsük ezt? Mi hogyan reagálunk akkor, ha a dolgok nem a kívánságunk szerint történnek?

AZ ÉRTELMESES TANÍTVÁNY

Jézus Jeruzsálem felé indult a tanítványaival. Heródesben korábban rossz érzést keltett Keresztelő János, ekkor azonban már Jézus aggasztotta a vezetőket, köztük Heródest is. Követőinek a táborába gyűltek szegények és más sebezhető emberek, akik kétségbeesetten vágytak a változásra.

Jézus mindenekfelett reménységet akart hozni a világnak. Ekkorra viszont már biztos volt benne, hogy a legnagyobb hatalommal és kiváltságokkal bírók minden tőlük telhetőt megtesznek küldetése közömbösítése érdekében. Nem akarták, hogy eredményes legyen.

Úgy tűnt, hogy Jézus követőinek belső köre, a tizenkét tanítvány az Ő oldalán akart állni. Ugyanakkor az is kitért, hogy nem látnak világosan. Mk 8:31-33 verseiben például a Mester kérte a tanítványait, hogy *vegyenek észre* valamit, ami nehezen volt látható. Vagyis lelkileg még akkor is vakok voltak arra, ami igazán számított (lásd Mk 8:37). Ez a háttére annak az esetnek, amikor Jézus találkozott valakivel, aki viszont *látott*.

Olvassuk el a vak koldus, Bartimeus meggyógyításának a történetét Mk 10:46-52 szakaszában! Figyeljük meg, milyen könnyörületes volt Jézus! A vak ember látni vágyott, és ez vezetett el a döntéséhez, hogy *kövessen* Jézust az úton Jeruzsálem felé. Vajon Márk rá akart mutatni a többi tanítvány és Bartimeus közötti különbségre? Ennek fényében tehát mit jelent *számodra* követni a Mestert?

Bartimeus látni szeretne volna kisbabák göndör fürtjeit és az aratásra érett búza színét. A látás azonban a fizikai dolgoknál többre is vonatkozik, vagyis ez a történet a lelki látásról szól, a *megértésről*, felfogni azt, ami a Mesternek igazán fontos. Egy dolog a fizikai látás, ami valóban fontos, Jézus tudja ezt. Csakhogy azzal is tisztában van, hogy szíve mélyén minden ember új és jobb életre vágyik.

Olvassuk el Zsid 5:12-14 szakaszát! Mit tanít ez a rész az igazi nevelésről?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „A tanítványság próbaköve” c. fejezet, 43-49. o.

„Kívánunk hozzá hasonlítani, óhajtjuk Lelkének leheletét; vágyunk akarátát teljesíteni és neki tetsző életet élni” (i. m. 44. o.) – ez történik Ellen White szerint, amikor valóban hallgatunk a Mesterre. Jézussal járva „a kötelesség öröm” (uo.). Keressük meg a Bibliában *Máté evangéliuma* 5–7. fejezetét! A Hegyi Beszéd nagyszerű összefoglalása annak, amit a Mester meg akart tanítani a követőinek, ez az alapeszméje az országnak, amit megalapított.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Isten megszólította Ádámot és Évát, majd Jákóbot, és Jézus minket is megszólít. Ismeri a vágyainkat és arra készlet (mint Bartimeust), hogy gondoljuk át újra, kik vagyunk és hova tartunk. Ennek fényében gondolkodjunk el azon, hogyan tanítjuk a Bibliát a gyerekeinknek és egymásnak! Mi a különbség a középszerű bibliai tanítás és a gondolatébresztő módszer között, ami hat az emberek életére?
- 2) Vajon kizárólag *személyes* kérdés az, hogy hol tartunk az életünk útján, vagy segíthet, ha meg tudjuk beszélni valakivel, akiben megbízunk? Az egyház Krisztus teste (1Kor 12:27). Ezek szerint lehetséges, hogy az ilyen beszélgetések is felhívhatják a figyelmünket arra, amit Krisztus akar a tudomásunkra hozni?
- 3) A csütörtöki részben megállapítottuk, hogy miután Bartimeus képes volt látni, vagyis elmúlt a fizikai és a lelki vaksága, *követe* Jézust Jeruzsálem felé. Útközben mindennap hallgatta a Mester bölcs szavait. Feltételezhetjük, hogy kívánt hozzá hasonlítani, óhajtotta Lelkének leheletét, vágyott teljesíteni akarátát. Miért tartja „örömnek” valaki, amint a *Jézushoz vezető út* című könyvben olvassuk, hogy olyan magas mérce szerint éljen, amit Jézus a Hegyi Beszédben tűzött ki?
- 4) Beszéljessünk még a csütörtöki rész utolsó kérdéséről! Hogyan tanulunk meg különbséget tenni jó és rossz között? Miként határozhatjuk meg, hogy mi jó és mi rossz? Mit kezdünk ezzel az ismerettel? Miért ez a legfontosabb kérdés?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:
1977-BEN ÖSSZEGYÜLTÜNK HÁZI IMAÓRÁRA

és akkor letérdeltünk
a belső szobában.
Valaki bejött
az előtérbe.
Csak a besúgó volt.
Tovább imádkoztunk.
Lelkészünk érte is mondott
pár szót, persze sietve,
mert már be is lépett közénk.
Körülnézett, hányan vagyunk,
kik vannak jelen, letérdelt, és
így voltunk vele együtt
tizenketten.